

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ
ΣΧΟΛΗ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
«ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ»

ΜΑΘΗΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ-
ΔΟΜΗ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ
ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ

**ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΟΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ
ΚΑΡΑΘΑΝΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ**

ΒΟΛΟΣ
ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΕΤΟΣ 2005-2006

**Ανάλυση στο
άρθρο της Υπουργού Παιδείας
κ. Μαριέττας Γιαννάκου**

Γενικά

Η κ. Γιαννάκου προβληματίζεται για το μέλλον της παιδείας και εστιάζει την προσοχή της στην αξιολόγηση. Μια αξιολόγηση η οποία δεν υφίσταται, παρ' όλο που η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ είχε στα συρτάρια της κάποια νομοθεσία η οποία ανταποκρινόταν τουλάχιστον στις τυπικές απαιτήσεις της Ε.Ε. και θεωρείται αναγκαία με σκοπό τον έλεγχο της διαχείρισης του εκπαιδευτικού έργου ώστε να επιτυγχάνονται οι στόχοι.

Δεύτερο θέμα που θέτει είναι οι αλλαγές στον τρόπο πρόσληψης της πληροφορίας και της γνώσης και τέλος υποστηρίζει την αναθεώρηση του τρόπου λειτουργίας του επαγγελματικού προσανατολισμού.

Ειδικότερα

Έτσι λοιπόν οι θέσεις – λύσεις που προτείνει είναι:

α. Η επιμόρφωση των εκπαιδευτικών. Θεωρεί ότι είναι δύσκολο να αλλάζουν την νοοτροπία τους οι εκπαιδευτικοί γι' αυτό χρειάζεται συντονισμένη προσπάθεια σε όλη την αλυσίδα, στα αναλυτικά προγράμματα, στα βιβλία, στο Διαδίκτυο, κ.λ.π.

β. Αλλαγή βιβλίων. Η εικοσαετής χρήση των συγκεκριμένων βιβλίων χωρίς καμία αλλαγή καθιστούν αυτόματα εκτός πραγματικότητας αυτά είτε από πλευράς γνώσεων, είτε από πλευράς νέων γνωστικών αντικειμένων είτε από πλευράς θέσεων και στάσεων.

γ. Το ολοήμερο σχολείο να συνεχίσει τη λειτουργία του δίνοντας τη δυνατότητα στην οικογένεια να αφήσει το παιδί εκεί σε «δημιουργική απασχόληση και σε ασφάλεια».

δ. Η Πρόσθετη Διδακτική Στήριξη να συνεχίσει να λειτουργεί με σκοπό το σχολείο να είναι σε θέση να παρέχει εκτός από πληροφορίες αλλά και γνώση π.χ. Να μάθει το παιδί καλά τη γλώσσα του ώστε να είναι ικανό να σκέφτεται καθώς και να μάθει μια τουλάχιστον ξένη γλώσσα αφού δεν υπάρχουν σύνορα πια και αφού στην Ευρωπαϊκή Ένωση λειτουργεί η εσωτερική αγορά.

ε. Η παιδεία είναι υπόθεση των κρατών μελών και όχι της Ένωσης. Σκοπός είναι η κατοχύρωση της έννοιας έθνος μέσα από την παιδεία, τον πολιτισμό και γενικότερα τη δημιουργία εθνικής ταυτότητας παρ' όλο που αναγνωρίζει ότι σ' όλη την Ευρώπη η βασική αντίληψη και η βασική ύλη των προγραμμάτων είναι παρόμοια.

στ. Δωδεκαετή Υποχρεωτική Εκπαίδευση. Η αύξηση στην υποχρεωτική εκπαίδευση από εννιάχρονη σε δωδεκαετή αποβλέπει στην ολοκλήρωση της προσωπικότητας δίνοντας τη δυνατότητα σ' οποιοδήποτε να έχει πρόσβαση στη γνώση.

ζ. Κατάργηση του Κοινωνικού Μοντέλου. Κατάργηση αυτής της άτυπης σύνδεσης σπουδών με την επαγγελματική αποκατάσταση. Οποιοσδήποτε μπορεί να έχει τη δυνατότητα να σπουδάσει αλλά η εξεύρεση εργασίας αποτελεί καθαρά προσωπικό ενδιαφέρον και μέλημα.

η. Πανεπιστημιακός χώρος. Ανησυχεί για την είσοδο φοιτητών στο πανεπιστήμιο με βαθμό κάτω από τη βάση, πράγμα που φανερώνει την αναποτελεσματικότητα του σχολείου, καθώς και για την μείωση του ενδιαφέροντος για το πρόγραμμα «ERASMUS» που αφορά την κινητικότητα των φοιτητών. Είναι προσανατολισμένη θετικά στη συνεργασία επιχειρήσεων – πανεπιστημίων με σκοπό την βελτίωση των προσόντων των ανθρώπων που θα στηρίζουν τις επιχειρήσεις για την ανάπτυξη και μέσω αυτών να δημιουργηθούν θέσεις εργασίας.

θ. Προσπάθεια επίλυσης του προβλήματος σε βάθος χρόνου καθώς και προσπάθεια επιλογής μερικών θεμάτων όπου ένα-ένα θα λύνεται συναινετικά.

ι. Τα επαγγελματικά δικαιώματα. Πιστεύει ότι τα ακαδημαϊκά δικαιώματα πρέπει να παράγουν συγκεκριμένα επαγγελματικά δικαιώματα δίνοντας στους νέους μεγαλύτερες δυνατότητες στη γνώση και μεγαλύτερη κινητικότητα και ελπίδα για να έχουν τα προσόντα κάθε φορά να αλλάζουν εργασία.

**Ανάλυση στο
άρθρο του τέως Υπουργού Παιδείας
κ. Γεράσιμου Αρσένη**

Γενικά

Ο κ. Αρσένης συμφωνεί ότι πρέπει να γίνουν αλλαγές στην παιδεία και να προχωρήσουμε σε μια Εθνική Στρατηγική όχι γιατί το θέλει ή το επιβάλλει η Ε.Ε. αλλά γιατί είναι κάλεσμα των καιρών και γι αυτό οι συνθήκες στην κοινωνία και στην παγκοσμιοποιημένη οικονομία έχουν αλλάξει σημαντικά που αποτελεί πλέον εθνική πρόκληση. Πρέπει να γίνει από ανθρώπους που έχουν όραμα καθώς και βούληση για να το πραγματοποιήσουν.

Θέλει επίσης να μην ταυτίζεται η παιδεία με την κατάρτιση, παρ' όλο που η παιδεία εν μέρει καταρτίζει, αλλά να θέτει στόχους υψηλούς. Θεωρεί ότι η παιδεία ήταν και

παραμένει ο χώρος διαφύλαξης των πολιτιστικών αξιών που συνδιαμορφώνουν την εθνική μας πολιτισμική μας ταυτότητα που με τη σειρά της μας δίνει μια ουσιαστική παρουσία στο παγκόσμιο γίνεσθαι και παράλληλα αναιρεί την μονοδιάστατη παγκοσμιοποιημένη κουλτούρα μέσα από τη μαζική ψυχαγωγία.

Γι' αυτό και είναι θετικός στη συνένωση των υπουργείων Παιδείας και Πολιτισμού. Θέλει επίσης μια παιδεία να μην εξαντλείται στη μετάδοση γνώσεων αλλά να αναπτύσσει κριτική σκέψη καθώς και να είναι ανοικτή σε όλους σε όλα τα επίπεδα.

Μα πάνω από όλα να κατανοήσουμε τις νέες συνθήκες και να τολμήσουμε να εισαγάγουμε σύγχρονα εκπαιδευτικά συστήματα για να κερδίσουμε το στοίχημα του μέλλοντος.

Βασικές αρχές.

Πρέπει να συμφωνήσουμε ότι:

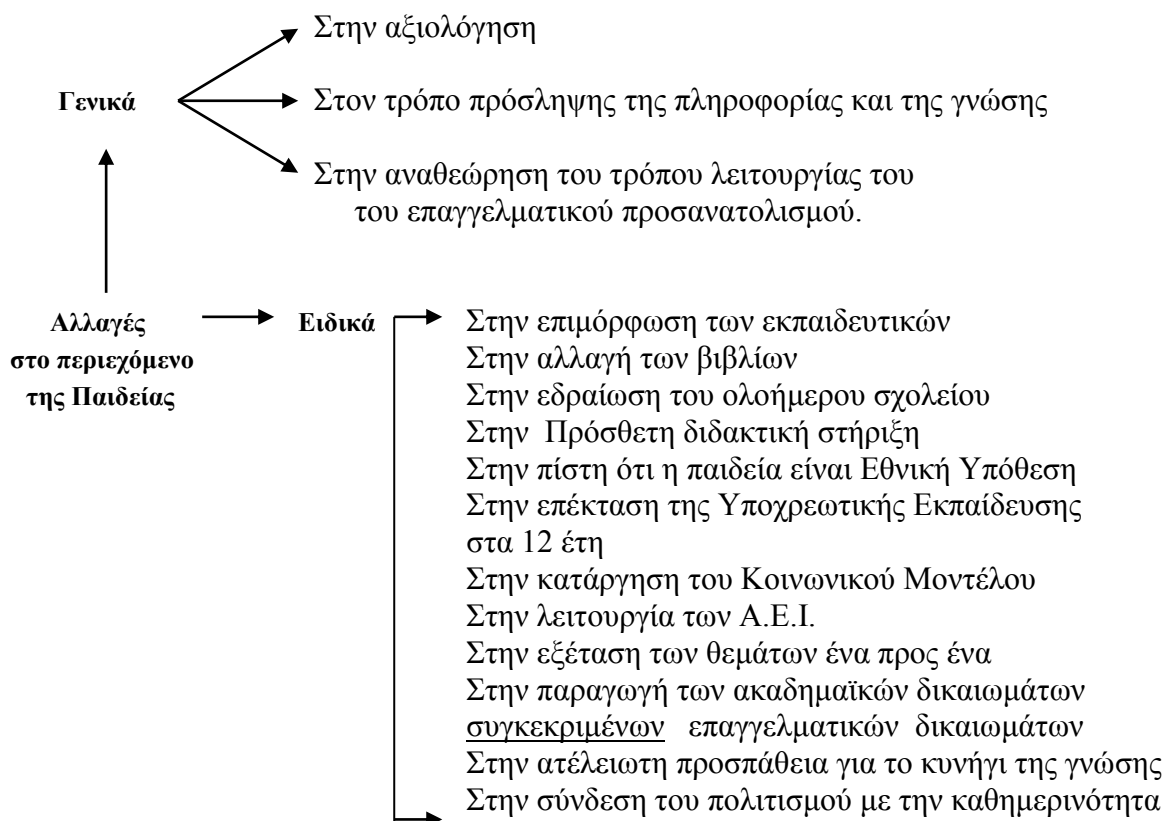
1. Οι αλλαγές να έχουν σταθερότητα και να ξεπεράσουν τον τετραετή πολιτικό κύκλο αποβλέποντας τη δεκαετία.
2. Τα κόμματα να συμφωνήσουν να απαλλαγούν από τη στήριξη συγκεκριμένων οικονομικών συμφερόντων ή συντεχνιών.
3. Να προσεχθεί η διαδικασία του διαλόγου καθώς και τα θέματα δηλ. σταδιακή εξέταση των θεμάτων που θα οριστούν από την κυβέρνηση.
4. Να ζητηθεί από τον ΟΟΣΑ ώστε εμπειρογνώμονες με διεθνή άποψη να απαντήσουν σε συγκεκριμένα ερωτήματα που θα τους υποβάλλουμε.
5. Ορισμός των θεμάτων:
 - α. Αξιολόγηση: Είναι ο μόνος χώρος που δεν αξιολογείται με αποτέλεσμα η αξιολόγηση να μη μπορεί να είναι βιώσιμος.
 - β. Αλλαγή αναλυτικών προγραμμάτων και σύγχρονοι μέθοδοι διδασκαλίας. Η παθητική εκπαίδευση έχει περάσει και η πληροφορία που κατέχει το παιδί πρέπει να αξιολογηθεί. Χρειάζεται δράση και γνώση για να φθάσει στην κριτική σκέψη. Για να αλλάξουν όμως αυτά πρέπει να αλλάξει και η εκπαίδευση των εκπαιδευτικών στα πανεπιστήμια. Όσο για τους παλαιότερους και εν ενεργεία εκπαιδευτικούς προτείνει μια «γενναία εθελουσία έξοδο» ώστε νέοι εκπαιδευτικοί, μέσω ΑΣΕΠ, που έχουν διάθεση για γνώση και ζωή να στελεχώσουν τις εκπαιδευτικές μονάδες.
 - γ. Φροντιστήρια. Υπάρχουν διότι τα σχολεία δεν λειτουργούν επαρκώς. Εάν η πρόσβαση στην Τριτοβάθμια εκπαίδευση είναι ανοιχτή και καθιερωθεί η

κινητικότητα των φοιτητών από μια Σχολή στην άλλη μετά από δύο χρόνια φοίτησης μέσα στα πανεπιστήμια τότε θα φροντιστήρια θα πάνε να αποτελούν πόλο έλξης είτε ουσιαστικά είτε «κατά συνήθεια».

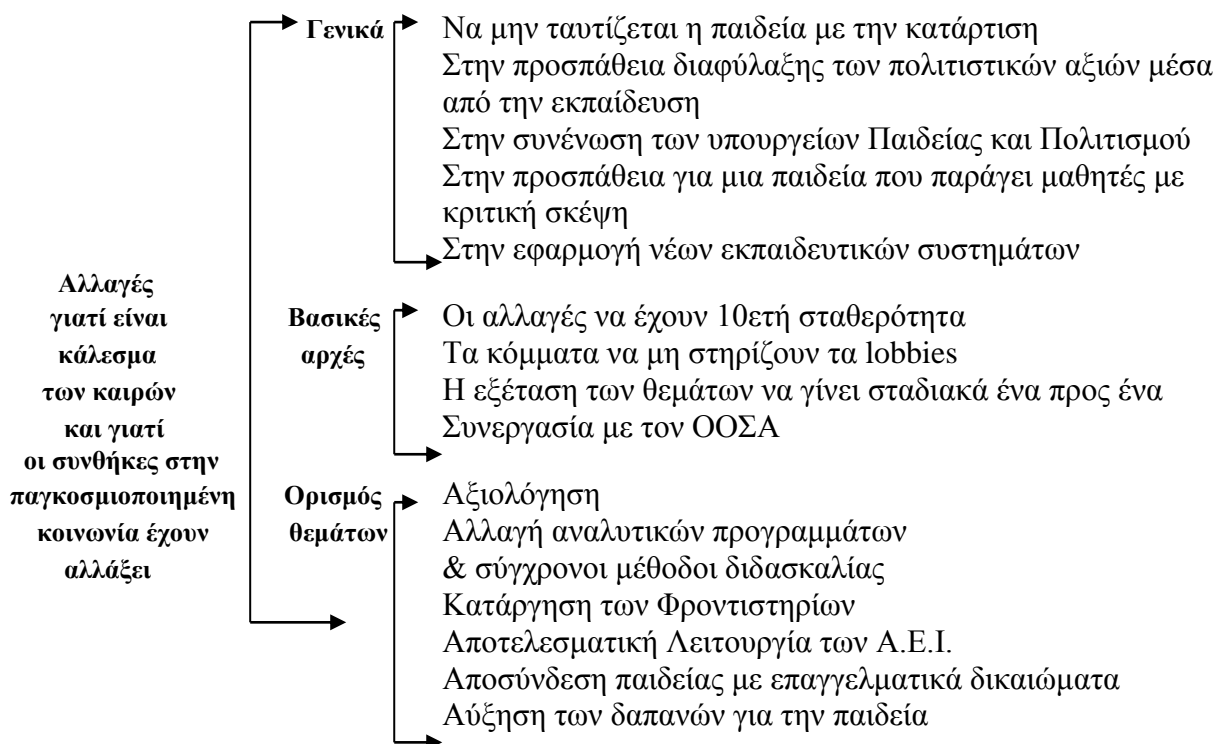
- δ. Αποτελεσματική λειτουργία των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων: Είναι καιρός που η λειτουργία των Α.Ε.Ι. χρειάζεται μια μεγάλη μεταρρύθμιση για να εξαλειφθούν φαινόμενα όπως π.χ. ο συνδικαλισμός και ο κομματισμός που υπάρχει στα πανεπιστήμια για την εκλογή του Προέδρου Τμήματος, των Αντιπρυτάνεων, των Πρυτάνεων.
- ε. Αποσύνδεση παιδείας από τα επαγγελματικά δικαιώματα. Θεωρεί ότι η εκπαίδευση είναι χώρος μάθησης και ότι δεν μπορεί να κάνει επαγγελματικό προσανατολισμό. Τα πανεπιστήμια θα είναι ανοιχτά στις επιλογές των πολιτών και έτσι θα υπάρχει επαγγελματική κατεύθυνση, επαγγελματική ιδιότητα αλλά η επαγγελματική κατοχύρωση θα γίνεται μέσα στην παραγωγή.
- στ. Δαπάνες για την παιδεία. Θεωρεί ότι ο χώρος της παιδείας χρειάζεται περισσότερους πόρους μα πάνω απ' όλα χρειάζεται άριστη διαχείριση των πόρων καθώς και ορθολογιστική κατανομή τους.

Σχηματική Αποτύπωση

A) κ. Μαριέττα Γιαννάκου

B) κ. Γεράσιμος Αρσένης

Ομοιότητες

Η νυν υπουργός Παιδείας κα Μαριέττα Γιαννάκου καθώς και ο τέως υπουργός Παιδείας κ. Γεράσιμος Αρσένης διαπιστώνουμε ότι έχουν ταύτιση απόψεων στα παρακάτω θέματα:

1. Η παιδεία είναι χώρος διαφύλαξης πολιτιστικών αξιών
2. Η παιδεία είναι εθνική υπόθεση
3. Χρειάζεται να υπάρξει αλλαγή στα αναλυτικά προγράμματα, στα σχολικά βιβλία καθώς και στην εφαρμογή νέων εκπαιδευτικών μεθόδων προσέγγισης της πληροφορίας και της γνώσης.
4. Η παιδεία πρέπει να μεταφέρει το βάρος της γνώσης από την παθητική απομνημόνευση στην κριτική σκέψη.
5. Πρέπει να υπάρξει αξιολόγηση σε όλα τα επίπεδα με σκοπό τη γρήγορη αλλαγή μέσων όταν βλέπουμε ότι δεν επιτυγχάνονται οι στόχοι.
6. Ο διάλογος που θα ξεκινήσει να έχει σταδιακή εξέταση των θεμάτων και όχι όλα μαζί: πράγμα που θα οδηγήσει σε ατέλειωτη συζήτηση χωρίς αποτέλεσμα.
7. Μεταρρύθμιση της λειτουργίας των Α.Ε.Ι.
8. Κατάργηση του κοινωνικού μοντέλου όπου όποιος σπουδάζει πρέπει να τον περιμένει ο διορισμός.
9. Να περιοριστεί η δύναμη των lobbies.
10. Κατάργηση των φροντιστηρίων. Η κα Γιαννάκου έμμεσα μέσα από την πρόσθετη διδακτική στήριξη, ο κ. Αρσένης μέσα από την ελεύθερη πρόσβαση στο πανεπιστήμιο.

Διαφορές

Οι διαφορές στα άρθρα των δύο υπουργών υφίστανται σε

- i) Τρόπους προσέγγισης των θεμάτων
- ii) Τρόπους επίλυσης των προβλημάτων των παραπάνω θεμάτων

Έτσι

Η κ. Μαριέττα Γιαννάκου θεωρεί ότι μπορεί:

1. Να επέλθει βελτίωση του εκπαιδευτικού έργου μέσω της επιμόρφωσης των εκπαιδευτικών.
2. Να υπάρξουν επαγγελματικά δικαιώματα μέσα από τα ακαδημαϊκά δικαιώματα χωρίς βέβαια αυτά να είναι μεγαλύτερα από το πραγματικό γνωστικό αντικείμενο των ενδιαφερομένων.
3. Να δημιουργεί ένα αποτελεσματικό ολοήμερο σχολείο.
4. Να υπάρξει 12ετής Υποχρεωτική Εκπαίδευση.

Ο κ. Γεράσιμος Αρσένης θεωρεί ότι μπορεί:

1. Να επέλθει βελτίωση του εκπαιδευτικού έργου μέσω της «εθελουσίας εξόδου» εκπαιδευτικών ώστε να εισέλθει στο εκπαιδευτικό σύστημα νέο «αναζωογονωτικό αίμα» πλούσιο σε νέες μεθόδους και εύληπτο σε καινοτομίες.
2. Η επαγγελματική ιδιότητα να κατοχυρώνεται από τα πανεπιστήμια αλλά η επαγγελματική κατοχύρωση να γίνεται μέσα στην παραγωγή.
3. Να συνενωθούν στα Υπουργεία Παιδείας και Πολιτισμού.
4. Οι αλλαγές να έχουν 10ετή σταθερότητα.
5. Να ζητηθεί η βοήθεια του ΟΟΣΑ.
6. Να αυξηθούν οι δαπάνες για την παιδεία.

**Ανάλυση στο άρθρο
Βασικές Συνιστώσες για την Αναβάθμιση της Λειτουργίας του
Ελληνικού Σχολείου**

(Βασίλης Σταυρινός, Σταμάτης Παλαιοκρασσάς, Άννα Σαΐτη)

A. Εισαγωγή

Το άρθρο των κ.κ. Σταυρινού, Παλαιοκρασσά και της κ. Σαΐτη αφού αναφέρεται εισαγωγικά για το τι αντιπροσωπεύουν ο μαθητικός και ο φοιτητικός πληθυσμός για το έθνος, για το ρόλο του σχολείου, της εκπαίδευσης και γενικότερα της παιδείας στην κοινωνία, διαπιστώνει μέσα από δημοσιεύματα στον ημερήσιο Τύπο και μέσα από επιστημονικές μελέτες ότι οι δύο πρώτες βαθμίδες πορεύονται χωρίς πυξίδα με αποτέλεσμα να οδηγούμαστε σε υποβάθμιση και ισοπέδωση των προσφερομένων υπηρεσιών ορίζοντας μια αναποτελεσματικότητα στην επίτευξη των στόχων και των σκοπών.

Μέσα σ' αυτό το σκηνικό προτείνουν λύσεις στα προβλήματα ώστε να επιτευχθεί η αναβάθμιση των εκπαιδευτικών και παιδαγωγικών υπηρεσιών καθώς και να ενθαρρυνθεί η ποιότητα ώστε η ελληνική εκπαίδευση να εξέλθει από τη βαθιά και διαρκή κρίση.

B. Νόημα

Οι συνθήκες στην κοινωνία καθώς και οι συνθήκες στην οικονομία σε παγκόσμιο επίπεδο έχουν αλλάξει ζώντας σήμερα τη μεγάλη σύγκρουση ανάμεσα στις δεδομένες δομές του βιομηχανικού πολιτισμού και στις αναπτυσσόμενες δομές του νέου παγκόσμιου πολιτισμού της πληροφορικής, έτσι που να απαιτούν αλλαγές στην παιδεία ώστε να μην περιθωριοποιηθούμε σαν έθνος.

Ο μαθητικός και φοιτητικός πληθυσμός που αντιπροσωπεύουν για το έθνος τις λανθάνουσες δυνάμεις του παρόντος και το δυναμικό του μέλλοντος χρειάζεται εκπαίδευση ώστε με τις γνώσεις και τις δεξιότητες που θα λάβει να στηρίξει την οικονομική ανάπτυξη καθώς και να ενταχθεί και να λειτουργήσει παραγωγικά στη δεδομένη πολιτισμική πραγματικότητα μα πάνω απ' όλα χρειάζεται παιδεία η οποία να απευθύνεται στον ψυχικό κόσμο και η οποία αποβλέπει διαχρονικά σε διαρκώς ανώτερα επίπεδα απελευθερώνοντας τον άνθρωπο από τα πάθη του.

Η ελληνική πραγματικότητα όπως αναδεικνύεται μέσα από δημοσιεύματα και μελέτες στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση παρουσιάζει μια εικόνα αναποτελεσματικότητας όσον αφορά την επίτευξη στόχων και σκοπών, οδηγώντας στην υποβάθμιση των προσφερομένων εκπαιδευτικών και παιδαγωγικών υπηρεσιών.

Αποτέλεσμα αυτής της αναποτελεσματικότητας είναι η δημιουργία χάσματος ανάμεσα στην ελληνική και παγκόσμια εκπαίδευση, η έλλειψη δυνατότητας να παρακολουθήσουμε τις εφαρμογές της νέας τεχνολογίας καθώς και η έλλειψη ανταγωνιστικότητας σε διεθνές επίπεδο.

Υπάρχει όμως δυνατότητα να αντιστρέψουμε αυτή την αρνητική και καθοδική πορεία ώστε να την μετατρέψουμε σε ανοδική και θετική παίρνοντας υπ' όψη παράγοντες που θα βοηθούσαν;

Η βελτίωση μπορεί να προέλθει μέσα από:

1. Την αύξηση των δαπανών για την εκπαίδευση: Η αύξηση των δαπανών μπορεί να προέλθει αφ' ενός από τον κρατικό προϋπολογισμό με παράλληλη περιστολή των πολλών και άσκοπων δαπανών και αφ' ετέρου από μια ετήσια εισφορά του κοινωνικού συνόλου σε τοπικό επίπεδο.
2. Βελτίωση του συστήματος διοίκησης της εκπαίδευσης: Μετά την αποτυχία της κεντρικής διοίκησης για μια αποτελεσματική χρήση πόρων και δυναμικού προτείνουμε τη δημιουργία Τοπικών Εκπαιδευτικών Συμβουλίων όπου έργο τους θα είναι:
 - α) Η εξασφάλιση των αναγκαίων οικονομικών πόρων για την αναβαθμισμένη λειτουργία των σχολείων,
 - β) Η ευθύνη διαχείρισης των πόρων,
 - γ) Η επιλογή, ανάλογα με τα προσόντα, των διευθυντών,
 - δ) Η επιλογή του διδακτικού προσωπικού των σχολείων τουλάχιστον των νεοπροσλαμβανομένων,
 - ε) Η αξιολόγηση των αναφορών των διευθυντών για το επιτελούμενο εκπαιδευτικό και παιδαγωγικό έργο,
 - στ) Η αξιολόγηση του μελλοντικού προγραμματισμού δραστηριοτήτων στα σχολεία με σκοπό την ανάλογη ανατροφοδότηση.
3. Ανάπτυξη του εκπαιδευτικού προσωπικού: Πιστεύοντας ότι ο εκπαιδευτικός είναι ο διαμορφωτής του μέλλοντος του έθνους και ο βασικότερος συντελεστής στην αποτελεσματική λειτουργία του εκπαιδευτικού συστήματος πρέπει να ελέγχεται η καταλληλότητά του πριν μπει στην τάξη. Έτσι λοιπόν η απόκτηση του βασικού πτυχίου ή ενός διδακτορικού δεν αποτελεί εγγύηση καταλληλότητας για να διδάξει

στην τάξη. Αλλά ούτε και η χρήση εξετάσεων οδηγεί τους άριστους στον εκπαιδευτικό χώρο.

Λαμβάνοντας αυτά υπ' όψη προτείνουν:

α) Οι αμοιβές των εκπαιδευτικών να αυξηθούν ώστε να προσελκύσουν τους καλύτερους,

β) Να ελέγχεται η φυσική κατάσταση και κυρίως η ψυχική ισορροπία των υποψηφίων εκπαιδευτικών,

γ) Να ελέγχεται η παιδαγωγική κατάρτιση, η διδακτική ικανότητα, η δυνατότητα επαφής με το παιδί ή τον έφηβο, η ικανότητα διαχείρισης της τάξης και των γονέων και οι διοικητικές ικανότητες του εκάστοτε εκπαιδευτικού.

Ακόμη προτείνουν:

α) Την ίδρυση ειδικών επιμορφωτικών τμημάτων με αποκλειστικό έργο την εκπαίδευση και την πιστοποίηση της καταλληλότητας των υποψηφίων εκπαιδευτικών

β) Την οργάνωση επιμορφωτικών τμημάτων για το ήδη υπάρχον εκπαιδευτικό προσωπικό

γ) Τα πανεπιστήμια να χορηγούν ειδικευση εκπαιδευτικής κατεύθυνσης για όσους επιθυμούν να ακολουθήσουν τον εκπαιδευτικό κλάδο.

4. Κατάλληλη οργανωσιακή υποστήριξη: Προτείνουν να οργανωθούν τα σχολεία ώστε να παρέχουν σύγχρονα μέσα διδασκαλίας, εργαστήρια φυσικής και χημείας, βιβλιοθήκες, εξασφαλίζοντας έτσι τις κατάλληλες συνθήκες εργασίας προκειμένου οι εκπαιδευτικοί να εκτελέσουν με επιτυχία τα διδακτικά τους καθήκοντα.

5. Εισαγωγή προγραμμάτων κοινωνικής αγωγής: Θεωρώντας ότι τα θεμέλια κάθε κοινωνικού συστήματος αποτελούν οι αξίες που το διέπουν προτείνουν ένα πρόγραμμα σταδιακής αγωγής σε θέματα συμπεριφοράς και επιμόρφωσης του χαρακτήρα των μαθητών και των μαθητριών.

6. Κίνητρα για τη δημιουργία μη κερδοσκοπικών εκπαιδευτικών οργανισμών: Προτείνουν να δοθεί η δυνατότητα στα υπάρχοντα μη κερδοσκοπικά σχολεία, τα οποία έχουν παράδοση στην οργάνωση, την επιτυχία και τη διάκριση που διαθέτουν επιλεγμένο εκπαιδευτικό προσωπικό και σύγχρονη υλικοτεχνική υποδομή και δεν απαιτούν οικονομικούς πόρους από το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο, να εξελιχθούν σε

υποδειγματικά κέντρα παροχής υψηλού επιπέδου εκπαιδευτικών και παιδαγωγικών υπηρεσιών.

Όλες οι παραπάνω ενέργειες μπορούν να δράσουν συντονισμένα και οργανωμένα δημιουργώντας ένα όραμα για ανάπτυξη, ευημερία, συνοχή μα πάνω απ' όλα τη διασφάλιση του κοινωνικού ιστού.

Γ. Χρησιμότητα του άρθρου για τους ηγέτες

Το άρθρο αυτό θα μπορούσε να αποτελέσει ερέθισμα για δημιουργική σκέψη καθώς και πυξίδα στη χάραξη εκπαιδευτικής πολιτικής. Συνδυάζοντας ο ηγέτης τις δικές του απόψεις, στάσεις και προθέσεις, αναφορικά με την εκπαίδευση, με τις αντίστοιχες των αρθρογράφων θα μπορούσε να οδηγηθεί σε νεωτερισμούς και στην υιοθέτηση καινοτόμων πρωτοβουλιών και ενεργειών (π.χ. εισαγωγή προγραμμάτων κοινωνικής αγωγής, κριτήρια για τη δημιουργία μη κερδοσκοπικών εκπαιδευτικών οργανισμών) που θα άλλαζαν το εκπαιδευτικό γίγνεσθαι της χώρας.